

Depresija u stoljeću depresije?

Psihoanalitički osvrt

KUŠEVIĆ Z.

MEDICINSKI FAKULTET SVEUČILIŠTA U ZAGREBU,

- KLINIKA ZA PSIHOLOŠKU MEDICINU, KBC ZAGREB

Abstract:

Depresija je kao bolest u porastu, a čini se da je u porastu i broj depresivnih fenomena s kojima smo kao civilizacija suočeni, raste razina eksternih rizika, uz moguće sve vulnerabilniju intrapsihičku strukturu koja se tome pokušava oduprijeti. I dok biološke teorije depresije objašnjavaju etiologu koristeći saznanja o neurotransmiterskim disbalansima, hormonalnim poremećajima, strukturalnim promjenama, i uspješnoj primjeni farmakoterapije, a kognitivno biheviralne teorije ju tumače kao negativni kognitivni trijas, psihoanalitičke teorije raznih autora dale su svoj značajan doprinos razumijevanju ovog kompleksnog fenomena koji nadilazi samo paradigmu individualne bolesti. Depresija se u svjetlu psihoanalitičkih teorija može tumačiti kao kao autoagresija, plač i glad za ljubavi, intrapsihički konflikt uz nemogućnost reparacije, fiksacija na oralnost i besmomoćnost. Često je vezana uz agresiju, krivnju i tjeskobu. Tumači se kao reakcija na gubitak stvarnog ili imaginarnog objekta osobito uz ambivalentne osjećaje, reakcija na narcističnu povredu, rezultat prestrogog superega, neurotična ekspresija. Tumači se i kao depresivna pozicija na skali od normalnog razvoja, preko normalne reakcije do teške depresije. Depresija kao poremećaj u mentalizaciji? Depresija kao reakcija na ranu separaciju? Depresija kao reakcija na siromašan i frustrirajući svijet unutarnjih objekata? Parafrazirajući premisu „Gdje je bio Id neka bude Ego“, za psihoanalitički pristup depresiji važno je tragati za libidnim i implementirati ga gdje je bilo autoagresivno uz ponovno otkriće ljekovitosti terapijskog i ljudskog odnosa u atmosferi empatije, kontejnenta i stabilnog psihoterapijskog setinga.

[HTTP://DX.DOI.ORG/10.17486/GYR.3.2112](http://dx.doi.org/10.17486/GYR.3.2112)